

Mr Olli Rehn
Commissioner for Economic and
Monetary Affairs and
Vice-President of the European
Commission

European Commission
B- 1049 Brussels
[Letter sent by e-mail: olli.rehn@ec.europa.eu]

Benvolgut Comissari,

A la Confederació Europea de Sindicats vam llegir amb molt d'interès l'entrada al seu blog de l'agost, realitzada des d'una assolellada Espanya. <http://blogs.ec.europa.eu/rehn/spanish-sketches-a-d-2013-can-spain-achieve-what-ireland-and-latvia-did/>

No sorprèn que vulgui veure alguns brots verds d'esperança en el paisatge desolador de l'economia europea actual. També la CES seria la primera en donar la benvinguda als senyals d'una recuperació real, capaç d'alleujar les penúries que continua infectant les vides de milions de treballadors a tota Europa.

Però lamentablement hem de dir que no estem d'acord amb la seva anàlisi. Vostè apunta a alguns indicadors recents del comerç i de l'ocupació com a indicadors que Espanya podria estar en el camí per a emular les "històries d'èxit" d'Irlanda i Letònia, tot i que vostè accepta que alguns d'aquests canvis son estacionals. Amb tal de poder consolidar aquest suposat progrés, recolza al Fons Monetari Internacional en la seva demanda d'un 'acord social' en el que els sindicats haurien d'acceptar una 'important moderació salarial futura', això és, reduir els sous (el FMI suggereix un 10% al llarg de dos anys) i estrènyer el cinturó a les llars que ja es troben lluitant per fer front a l'austeritat.

Realment han assolit Irlanda i Letònia el miracle econòmic al que vostè apel·la? Va ser mitjançant un rígid règim d'austeritat i estrenyent-se els salaris com van trobar la resposta als seus problemes?

Difícilment. Les dades d'ocupació d'Eurostat des del inici de la crisi mostren que Letònia ha perdut el 20% de l'ocupació, i Irlanda un 15%. La pèrdua de llocs de treball a temps complert ha sigut encara més dramàtica, arribant a una cinquena part en el cas d'Irlanda i a una tercera part en el de Letònia. Difícilment això pot ser un objectiu al que Espanya hagi d'aspirar.

Potser tanmateix Irlanda i Letònia ho hagin fet millor que altres països aflagits per l'austeritat? No és el cas. La proporció de feines perdudes ha estat similar o encara pitjor que en els casos de Grècia, Portugal i Espanya.

El que va canviar a Letònia va ser que els responsables polítics en comptes d'adherir-se cegament al credo de l'austeritat, van decidir-se a aturar les polítiques que estaven enfonsant el creixement i conduint-los a la depressió. La lliçó real que dona Letònia és que l'acció per a recuperar el creixement ha d'anar en primer lloc, si es vol que les mesures per consolidar les

finances públiques tinguin èxit. En breu, Europa hauria d'ajornar l'aplicació d'un dèficit del 3% fins que les economies recuperin la seva salut i es pugui assegurar una recuperació, probablement al 2016 o 2017.

A Alemanya els treballadors ja han realitzat acords per a reduir salaris o treballar més hores, a canvi de poder mantenir les seves feines. A França els esdeveniments més recents també ho faran possible. D'acord amb la Direcció General d'Economia i Finances de la Comissió Europea aquest és un desenvolupament 'positiu' que permetrà que aquests països competeixin amb els estats afectats per la crisi.

El que això significa és que vostè i la Comissió estan promovent una espiral a la baixa que erosiona els salaris, retallant els estàndards de vida de la gent corrent pel interès d'una ideologia cega. Si te èxit retallant els salaris espanyols, també ho intentarà a França. I si te èxit a França llavors tornarà als països del sud demanant que es baixin encara més els sous. Avui és Espanya, demà serà França, Bèlgica, els Països Baixos, o qualsevol altre país on els salaris i les condicions estiguin protegides per la negociació dels sindicats, o per salaris mínims. Amb el mercat intern, el desenvolupament dels salaris en un país tenen un impacte directe en altres. La competició més despietada està substituint la solidaritat com a principi de la UE.

A més una política de retallada de sous comportarà una altra recessió. Tal i com vam anunciar, l'austeritat no està funcionant. Les taxes d'atur estan en uns nivells inacceptables, la recuperació ranqueja si és que es troba en algun lloc. L'Eurobaròmetre d'estiu ha mostrat que la confiança pública en la UE ha caigut més baix que mai abans. Més de 2/3 parts dels europeus senten que la seva veu no s'escolta a l'hora de prendre decisions.

Ara Alemanya prediu que Grècia necessitarà un tercer rescat, mentre el Institut Levy dels EE.UU. adverteix que amb les polítiques actuals el país podria estar condemnat a la recessió fins el 2016, amb una pèrdua de 300.000 llocs de treball més. Altres analistes aprecien que si no hi ha estratègies que donin suport al creixement, el deute espanyol s'elevà al 110% al 2018. Especialment al sud d'Europa la rígida austeritat ha minat el creixement i la creació d'ocupació, posant en risc les oportunitats vitals de tota una generació. Fins i tot el FMI ha dit que és inevitable i desitjable que comencin a afluir-se els cargols.

A la Comissió, els seus pronòstics son, que el 2013 sigui l'any del gran canvi reivindicant les seves polítiques. Per a molts europeus, això continua essent un castell en l'aire, mentre els sindicats treballen tocant de peu a terra per a mantenir els estàndards de vida dels treballadors en un nivell decent, defensant, no retallant, els seus salaris.

Salutacions cordials

Bernadette Ségol
General Secretary